

De visserijkonferentie te Londen

HET GROOT BELANG VOOR ONS VISSERIJBEDRIJF

Zoals algemeen bekend, werd te Londen van 8 tot 17 januari jl. de visserijkonferentie, die 16 West-Europese staten groepeerde, voortgezet. Evenals gedurende de eerste fase van de onderhandelingen was de hoofdschotel voornamelijk gewijd aan het vraagstuk van de vrijheid van visvangst en de toegang tot de visgronden.

Het is bekend dat de onderhandelaren in begin december jl. naar huis gekomen waren met verschillende voorstellen, waarvan het eerste door Groot-Brittannië en het tweede, door België ingediend, de belangrijkste waren. Samengevat kwamen die voorstellen hierop neer dat de voor Groot-Brittannië voorbehouden visserijzone van 3 tot 6 mijl wordt uitgebreid, terwijl landen met traditionele visvangst tussen 6 en 12 mijl in deze zone zouden mogen voortvissen, zonder beperking van tijd, en mits er op dezelfde manier te vissen als in de jongste jaren, doch in geen grotere mate. België had voorgesteld die traditionele rechten te doen erkennen tussen 3 en 12 mijlen, wat dus in feite op een status-quo zou neergekomen zijn.

Verder was er nog een Portugees voorstel dat een kompromis betekende tussen het Britse en het Belgische, en dat de visvangst tussen 3 en 6 mijl zou toelaten aan de vissers die daar gewoon zijn te vissen, maar slechts voor een periode van 10 jaar.

Het Belgisch voorstel had de steun verkregen van zijn vijf andere Euromarkt-partners, terwijl aan de andere kant de vrees bestond dat Groot-Brittannië, dat lid is van de Europese Vrijhandelsassociatie (E.V.A.) waartoe ook de Scandinavische landen behoren, zich moeilijk van deze zou kunnen losmaken en uit solidariteit met zijn E.V.A.-medelid tot geen concessies zou bereid zijn. Het was immers voor niemand te Londen een geheim dat de Scandinavische landen

een uiterst strakke houding ter zake aannamen en tot weinig toegevingen zouden geneigd zijn. Met IJsland, dat zijn bestaande 12 mijlzone nog maar als een minimum beschouwt, viel in het geheel niet te praten en Denemarken nam voor zijn overzeese gebiedsdelen Groenland en de Faroë-eilanden een gelijkaardige houding aan. Noorwegen tenslotte, dat nog altijd de belangrijkste West-Europese visserijnatie blijft, en aan Engeland tot 1970 een overgangperiode voor de visvangst in de zone van 6 tot 12 mijlen heeft toegekend, stond onverbiddelijk op het standpunt dat een eventueel akkoord over het vissen in voormelde zone tot een periode van 10 jaar moest beperkt blijven.

Men mocht dus normaal verwachten dat Groot-Brittannië, ten einde te bekomen dat een akkoord ook door Noorwegen zou ondertekend worden, het standpunt van Noorwegen zou bijtreden en eveneens een beperking van 10 jaar zou eisen.

Het is evenwel anders uitgevallen dan verwacht en we kunnen er ons slechts om verheugen. Het feit dat het Belgisch voorstel op de sterke en unaniem steun van Nederland, Frankrijk, Duitsland en Italië mocht rekenen, heeft Groot-Brittannië doen nadenken en heeft haar het geweer van schouder doen veranderen. De gemeenschap der zes met haar machtige potentiële markt werkt op Groot-Brittannië nog altijd als een magneet en zij wil haar eventuele toetredingskansen schoon houden, ook op visserijgebied.

EEN VERGELIJK

Aldus is er uit de toenadering welke Groot-Brittannië tot de zes naderbij gebracht heeft, een principieel akkoord ontstaan, dat in feite een vergelijk vormt tussen het oorspronkelijke Britse en Belgische voorstel.

Dit ontwerp van akkoord omvat volgende punten:

1. Elke kuststaat (die het ak-

koord tekent) heeft exclusieve visserijrechten in een zone gaande tot 6 mijl, gerekend vanaf de basislijn der territoriale zee.

N.B. Deze basislijn kan de laagwaterlijn zijn (voor de regelmatige kusten) of een rechte basislijn, getrokken van Kaap tot Kaap (voor onregelmatige kusten).

2. In de zone tussen 6 en 12 mijl (op dezelfde wijze gerekend) zal de visvangst bedreven worden door de kuststaat en de andere landen wier vissers gewoon zijn daar te vissen.

3. De vissers van deze laatste landen mogen niet vissen op die visgronden waar zij niet gewoon waren te vissen.

4. Eventuele beperkingen ter reglementering of ter bescherming van de visstand moeten gelden voor allen, de kuststaat die deze reglementering uitvaardigt, inbegrepen.

5. Tussen 3 en 6 mijl mogen de vissers van de landen met traditionele rechten hun bedrijf verder uitoefenen, en wel tot 1 januari 1966 (zelfs tot 1 januari 1967 voor die gebieden waar rechte basislijnen getrokken worden).

6. Een kuststaat kan altijd voormelde landen uit de 12 mijlzone uitsluiten, wanneer zijn bevolking voor zijn bestaan hoofdzakelijk op de visvangst is aangewezen.

Totdaar de voorstellen.

NIEUWE BIJEENKOMST

De meerderheid der aanwezige landen heeft zich verbonden hoger vermelde principieel aan de goedkeuring hunner respectieve regeringen voor te leggen. Op woensdag 26 februari zullen ze dan een laatste maal te Londen samenkomen om de laatste hangende detailpunten te bespreken en het akkoord te parafieren.

Verwacht wordt dat benevens de E.E.G.-landen en Groot-Brittannië, ook Spanje, Portugal en eventueel Zweden het akkoord zullen ondertekenen.

IJsland echter zal dit in geen geval doen, evenmin als Noorwegen die geen voldoening bekwam op het gebied van de tijdelijke beperking tot 10 jaar, terwijl Denemarken eventueel de toepassing van het akkoord op zijn vasteland, maar niet voor

Groenland en de Faroë-eilanden zou toestaan.

EN BELGIË ?

Voor de Belgische visserij en meer bepaald voor onze midden-slagvissers die rond Groot-Brittannië werkzaam zijn, zal de voorgestelde oplossing zeker een niet te onderschatten verlies van interessante en traditionele visgronden met zich meebrengen, vooral tussen 3 en 6 mijl, terwijl het feit dat in bepaalde gebieden (voornamelijk rond Ierland en Schotland) rechte basislijnen van kaap tot kaap zullen getrokken worden, die de verloren gebieden eigenlijk nog uitbreiden.

Maar benevens deze negatieve faktor waar wij ons toch niet tegen kunnen verzetten, zijn er in de overeenkomst die straks ondertekend wordt, toch ook positieve gegevens, nl.:

a. de overgangperiode tot 1-1-1966 of 1-1-1967 voor de zone tussen 3 en 6 mijl. De Britten beschouwen dit als een toegeving van hun kant, die onze vissers moet toelaten zich geleidelijk aan de nieuwe situatie aan te passen.

b. De erkenning van onze traditionele rechten tussen 6 en 12 mijl, zonder tijdslimiet. Dit laatste punt lijkt wel het belangrijkste winstpunt van het akkoord uit te maken.

Vermelden we tevens nog dat de Engelsen die zich met de noodzakelijke aanpassingsperiode voor onze vissers tussen 3 en 6 mijl verzoend hebben, nog niet duidelijk hebben aangeduid waar en hoe zij rechte basislijnen zullen trekken, wat met zich meebrengt dat men zich nog geen duidelijk idee kan vormen welke visgronden nu juist zullen verloren gaan.

Dit is een van de belangrijkste punten die nog dienen geregeld te worden, wanneer de delegaties einde februari de slotbesprekingen zullen houden.

We hopen maar dat onze tegenwoordigers die zich tot nu toe niet onwaardig uit de slag schijnen te hebben getrokken, op de ingeslagen weg zullen voortgaan en de vitale belangen van onze vissers tot het uiterste zullen weten te verdedigen.

De redactie.